

An impressionistic painting of a white picket fence in a field. The sky is filled with soft, blended colors of blue, yellow, and green, suggesting a hazy or overcast day. The fence is the central focus, with its white pickets and horizontal rails clearly visible. The background is a mix of soft, textured brushstrokes in various colors, creating a sense of depth and atmosphere. The overall style is soft and painterly.

Den tid
DÅ FROSTEN TAGIT SITT

E O Backlund

*"...if Poetry does not come
as naturally as the leaves to a tree
it had better not come at all"*

Keats 1818

Förutsägelse

Den dag,
då frosten tagit sitt,

då återstår den korta epilogen:

Historien om roten och
de döda bladen

då allt genetiskt material
förpassats till en salighetens plats,
förborgats under ytan.

Då sjunger alla rotsystemets
svarta trådar.

Om tid och öde:

Carmina sera.

11 juli 03

Elegi

Gick ej att undvika:

Minnet kom löpande,
rusande fatt över
utbrunna händelser.

Främlingskap röjdes då.

Främlingskap.

Minnet kom sjungande,
främmande melodi.

Omöjligt var att få
delta i sången.

Tiden kom snart ifatt,
ivrig att komma hem.

Minnet kom aldrig hem,
avståndet var för långt.

Tiden tog ut sin rätt.

Aningen

Det outhärdliga: att inte veta.

Det kunde ju ha hänt,
och kunde inte.

Och märkena,
de otolkbara frågorna,
de överlevde.

Och svaren mer än anades,
de fanns. Men ändå inte.

Den onda aningen,
den otolkbara.

Den outhärdliga.

Miserere nobis.

19 feb 03

Men ändå

Och så promenaderna.

Alla de långa promenaderna,
de snarast dagliga promenaderna,

som helst borde ske
i mörkret
och förbli okända.

Visserligen bara i minnet.

Men ändå.

Sottopassagio

Ljus i bägge ändar.

Över oss trafiken,
världen utan hänsyn,
tung, och utan möten.

Här är plats för möten.

Varför annars gå
från ljus till ljus?

En genväg?

Kanske är det längtan
att få möta likar,
dem som genom mörkret

håller samman ljuset?

11 mars 02

Nuet I

Halva nuet är historia,
en gnutta imperfektum.

Den andra hälften framtid,
futurum.

Nuet finns inte, det konsumerar,
ja, faktiskt äter sig självt.

Hela tiden.

Nuet: En chimär som försvinner
i sig själv.

Dess förflutna del stympas,
och dess framtida del
kan inte vara annat än

fiktion.

Om ens det.

9 april 06

Nuet II

Nuet: den blodtörstiga bastarden,
ättling till preterium och futurum.

Besten som girigt äter sig själv.

Nuets imperfekt förtärs,
förfalskas till minnen,

dess futurum är oätligt,
utan näring,
existerar bara som fiktion,

egentligen bedrägeri.

Om ens det.

Nuet: illusionsnumret.

Nuet III

Framtiden stjal tiden.
Och gör våld på den.

Framtiden tar tiden
och tar liv,

alla dessas liv,
dessas som har kommit
ur den stora bedrävelsen.

Ett glupande rovdjur är den,
framtiden.

Rov. Stöld.

Framtiden tar tiden
och gör den stum.

Stum.

5 sept 09

Nuet IV

Vi fångslats i ett rum av nu,
så oåtkomligt stort.

Och trångt.

Men bortom nuets sällsamhet
finns evighet.

Och ögonblick.

Men nuet har ett innehåll:

Vad händer när vi talar?
Hur rör vi oss i tiden?

Vad gör vi så med språket,
tankens verktyg?

Och så det minst begripliga:

Att ingen tid skall vara mer
en gång, därutanför.

Nuet V

Nuets helighet är prislöst.

Många trivialiteter
rymmer verkligt stora möten

i ett nu,
men förbisedda,

inte minst i vardagsknoget

Med mig vandrar hela tiden
enkelhetens Gud i köket.

Pilgrimsvandring.

Reträtt

Knappast mitt i pratet
längre,

örat missade det mesta.

Andra sinnen svek,
tankeutbytet snöpt,
nyanser borta.

Moderate hearing loss:

Exklusion av första graden,
talet drog sig undan

för gott, inevitable.

Lejonhanne utan man.

Salig den
som trots allt lämnar spår:

Fluctuat nec mergitur.

September 11

Tillbakablick – Curriculum vitae

Min lugna andedräkt,
mitt liv,
fick sidorna att lysa,

fick bladen
att begärligt skälva.

Men alla förblev blanka,
utan skrift:

min sång blev aldrig till.

En skuld betalades,
ett lån.

28 jan 05

Livsbröd

Ytligt sett:

att söka ta sitt liv är ett sorts
anläggningsjobb,

det yttersta svartjobbet.

Men djupast en katastrof,
en förolämpning av
det gemensamma vattnet,

som att försöka gräva igen
en vattentäkt,
en källa, ett källsprång.

Vid källåderns frambrott
kunde inte gruset hejda.

Och inte heller nu.

E O Backlund

FE
MI
NI
NI
A

Aningar & bilder, ett arpeggio

Denna bok tillägnas, i gränslös kärlek,
mitt livs kvinnor

Min mor
ELSA ELISABET BACKLUND
född Jernberg

Mina systrar
MAJ-BRITT ELISABET
INGA-BRITT ELISABET

Min fru
ELLEN MARGARETA
'Emma'

Våra döttrar
STINA ELISABET
ERIKA MARGARETA
BRITTA MARIA

Deras döttrar
MALIN MARIA
TILDE ELISABET

Elsa Elisabet Jernberg, född den 23 december 1895 i Bångbro,
Kopparberg

*”Jag reser i min inbillning –
i nattlig klarhet, i mina dagdrömmar.
Och i fullaste solljus.”*

Målaren Hilding Linnqvist

Öppningsscen

Ett manligt öga
oavbrutet öppet i det kvinnliga landskapet,
isolerat, men ingalunda

enbart iakttagande.

Opåverkade intryck, oåtkomliga.

Fonder skapas, skikt, kulisser.
utan förbindelser.

L'observateur inconnu.

Bagage

Hon tog tillvaron med sig.
Och väskan blev tung.

Alla burkarna.

En bar verklighetens prägel, försedd,
som den var,

med en plan spegel ovanpå locket.

En annan hade en konvex spegel
placerad längst ner i botten,

så att ljuset,
som förklarar tillvaron,
inte skulle kunna brytas ihop
till ett förnimbart fokus,

till en brännpunkt,
där allt förintas.

Den minsta burken, den med
de livsuppehållande små tablettorna,
var så liten,
att den kunde tas för
ingenting annat än en kapsyl på avvägar.

I den förvarade hon
tillvarons korn av sanning,
att tas med regelbundenhet,
morgon och afton.

När vi kommit ombord bad hon mig,
med en plågad blick,
om hjälp med att lyfta upp väskan
på bagagehyllan.

Och, naturligtvis, gjorde jag det,
och väskan var tung.

Så tung.

Besked

Statsrådet ger en intervju, den vackra ministern
som satts att bevaka alla barnen, statens
verkliga kapital.

Kapitalministern ger en intervju.

I ledig elegans, i dyr märkeskostym, uppkrupen i en
alltför stor stol, ger statsrådet en intervju,

nej, hon ger besked,
många besked.

Så kommer då den sammanfattande repliken:
– Regeringen menar, trots allt, att barn
också i fortsättningen skall kallas 'barn'.

Man tackar.

På en liten hylla innanför utgångsdörren står en ikon,
nej, faktiskt ett litet familjeporträtt.
Tydligt från 1940-talet, i guldram.

En barnfamilj, på bilden utan barn.
Barnen saknas.
Eller kanske gör dom inte det?

För här är ju de två ikonerna, de viktiga,
Herr och Fru Världsberömd.
Varför skämma ut bilden med barnen?
Nu måste statsrådet gå.
Hon tackar.

Skyndsamt och med ett lodjurs grace
glider hon in i märkesjackan,
kysser familjeporträttet lätt, till synes pliktskyldigast,
och stänger dörren ljudlöst efter sig.

Ute på gatan gråter hon hejdlöst.

Att finna nåd.

Compulsio

Helt visst såg gestalten ut som en ung mans,
den slanka kroppen på en av vänthallens bänkar.
En ung mans rörelsemönster och former.

Men ändå inte:
Det klena axelpartiet, de rundade axlarna,
sättet att sitta på snedden över bänkkanten.
Sättet att lägga det övre benets fottrygg runt den andra
fotens häl.
Den lilla röda ryggsäcken.

Och så händerna, visserligen så pojkkaktiga.
Men unga mäns fingrar brukar inte vara så välvårdade som
dessa,
så överkultiverade.

Oavlätlig uppmärksamhet på den digitala tavlan med
tågens eventuella förseningar. En otroligt välvässad blyerts,
krampaktigt hållen.
Alla tågen tvångsmässigt avprickade i ficktidtabellen.
Alla tider kontrollerade. Allt stämde.

Hon – för det var en hon – reste sig då skyndsamt. Ingen
oro. Befriad, på väg hem. Man kunde passera järnvägsparken
genom att gå fyra olika gångvägar, alla ungefär lika långa.
Hennes väg hade alltid varit den näst längst till höger, i dag
avstängd på grund av parkarbeten. Oro. Med ångest tvingades
hon ta gången näst intill.

Framför lägenhetsdörren kvävdes en panikunge. Hade
hon – som vanligt – noterat att antalet trappsteg till första

våningen var nio, och inte tolv, som till övriga etager? Hon intalade sig att hon gjort det. Jo, det gjorde hon ju alltid. Jo, det hade hon.

Upp ur den lilla röda ryggsäcken halade hon nyckeln; nyckeln till hennes verklighets innersta: bostaden, området för den yttersta kontrollen.

Dörrmattan låg inte riktigt parallellt med ingångs- tröskeln, men kanske var det naturligt, då brevbäraren vårdslöst kastat in en ovanligt riklig post.

Men så skorna, just innanför ytterdörren.

Den prydliga raden avbröts av att den ena av de högklackade italienska remsandalerna, dem som hon om någon timme skulle ha på kvällens party, inte stod upp, på sin sula och klack, som parets andra sko.

Som inkastad i skoraden, med tåpartiet riktat utåt.

Kunde hon verkligen ha lämnat den så i morse? Hur kunde hon i så fall undgå att se det, innan hon gick hemifrån?

Ingen kunde ju ha varit där. Det måste ha varit hon själv. Kaos.

– Hej, det är Hannah. Tyvärr kan jag inte komma i kväll. Nej, det är inget speciellt, men jag kan inte. Jag kan inte säga varför. Var inte orolig, men jag kommer inte.

– Jag kan inte.

Figurinmakerskan

Tryggt stod den där. Och glödde den inte, rentav? Hon hade aldrig tidigare lyckats så väl med färgerna, med lacken. Den glödde.

För att under resan kunna ha dyrgripen under ständig uppsikt hade hon ställt den i en liten papperskasse, av det elegantare slaget, en sådan man får i finare parfymaffärer, med handtag av tvinnade silkessnören. Där nere på taxibilens plana golv stod den nu, och figurinens färger glödde. En dyrgrip, en enda. Hennes allra mest lyckade.

Det måste han erkänna, han var smickrad. Hon hade ringt och erbjudit honom att för vidare försäljning få köpa hennes, som hon sade, absolut bästa verk, den senaste i raden av hennes hett eftertraktade figuriner.

Han var smickrad. Han, herr Steinsky, egentligen en andra klassens konst- och antikhandlare, kanske till och med en diletter, trots alla de finaste utbildningar och examina. Nog hade man hört talas om honom, men knappast bedömt honom som en som räknas. En krämare snarast.

Det var figurinmakare han en gång av allt önskade att bli. Utbildningen tillrättalagd i detalj, alla fina examina. Men talangen fattades, ohjälpligen. Därför den utsökta mässingsskylten på dörren: L.Steinsky Dr.Phil. – Konst och Antikviteter.

Redan när hon gled ur taxin registrerade han dräkten, visserligen allt annat än ny, men vars elegans ingen tid rådde på. Han noterade det högbenta, aningen obekväma steget ned till asfalten, de eleganta, ja formfulländade skorna. Några få steg över trottoaren.

Det sensuella klappret av klackar i portgången. Allt registrerade han, allt.

Själv hade han en långärmad, sannolikt dyr, kulörtrandig skjorta med en avvikande, bländvit krage. Det var hans typ. Avmätt tog han figurinen i handen, vred den runt, ställde den på bordet, inte mitt emellan dem, men något närmare henne.

Lystnad.

- Det är den bästa jag gjort.
- Jo, det ser jag.

Hur gärna han än ville, ja det var en åstundan, kunde han för skams skull absolut inte betala det aningslöst modesta pris hon begärt, för att sedan bli auktionens centralfigur, mannen som kommit över den raritet för vilken han skulle få ett alldeles extraordinärt bud, ett belopp man skulle komma att minnas. Nej, det kunde han inte.

Det finns ju gränser.

Så tyst, liksom för sig själv:

- Förbannade gränser.
- Förlåt, jag hörde inte.
- Jo, jag sa att den blir nog svårsåld.

Med darrande händer, sådana man består en nyfödd, svepte hon hastigt, ja ömsint, dyrgripen i sitt emballage, placerade den åter och oändligt varsamt i botten på kassen.

Fotstegen i portgången, nu mera tvekande, kanske plågade. Det sista han iakttog genom fönstret var hennes aningen obekväma men eleganta steg in i en buss. En fulländad rörelse. Det behagfulla steget.

När dagsljuset hade försvunnit helt och hållet studerade han i spegeln sitt ansikte, hela sin karaktär. Med avsmak.